

FACTOR 25
EVA DAELEMAN

Manteau

FACTOR 25

EVA DAELEMAN

Manteau

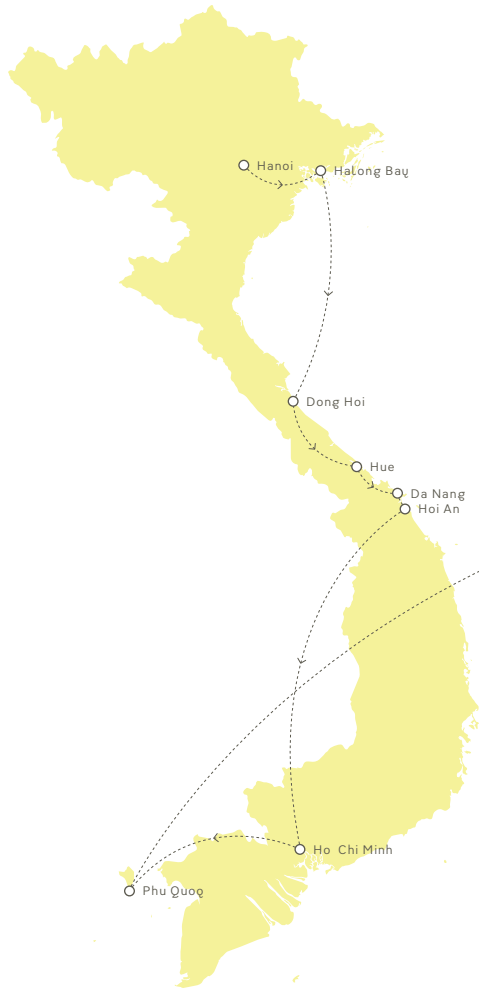
LADIES AND GENTLEMEN OF THE CLASS OF '99,
WEAR SUNSCREEN.

IF I COULD OFFER YOU ONLY ONE TIP FOR
THE FUTURE, SUNSCREEN WOULD BE IT.
THE LONG TERM BENEFITS OF SUNSCREEN HAVE
BEEN PROVED BY SCIENTISTS WHEREAS THE REST
OF MY ADVICE HAS NO BASIS MORE RELIABLE
THAN MY OWN MEANDERING EXPERIENCE
I WILL DISPENSE THIS ADVICE NOW.

Baz Luhrmann 'Everybody's Free (To Wear Sunscreen)'

MIJN REISROUTE

VIETNAM

MIJN REISROUTE

THAILAND

WANNEER HEB JE DE LAATSTE KEER
IETS VOOR HET EERST GEDAAN?

En vraag die ik mezelf regelmatig stel. Om me wakker te houden. En leven te brengen in de brouwerij. Niet te veel brouwerij, want daar krijg je katers van en zwarte gaten. Maar laat dat zwarte gat me nu net zo aantrekken. De goesting om erin te springen is groter dan ooit. Het onbekende. Dit moet het spannendste zijn wat ik ooit gedaan heb. Ontzettend persoonlijk ook en net daarom ongelofelijk retespannend. Ik schrijf een boek en ik ben niet eens een schrijfster. Zelfs geen goede lezer, maar wel een liefhebber. Een liefhebber van mooie dingen, lekkere dingen, lieve en leuke dingen, grappige dingen, van muziek, schoenen en reizen. Dat laatste, daar gaat dit boek over. Het is mijn verhaal.

Op 20 februari 2015 vertrok ik in mijn eentje voor zeven weken naar Azië. Althans, dat was het plan. 2014 was een rollercoaster van gevoelens. Ik werkte hard en liep weg van alle dingen die me aan het wankelen brachten. In november van dat jaar besliste ik dat ik er even tussenuit moest. Weg. Gewoon op reis voor een lange tijd. Maar mijn beste vrienden konden zo lang niet met me mee en dus ging ik maar alleen. Meer filosofie zat er op dat moment niet achter. Alleen. Hoe langer ik eraan dacht, hoe aanlokkelijker het klonk. Ik had ervoor kunnen kiezen om niet weg te gaan of voor een kortere periode, maar zo zit ik niet in elkaar. Die lange reis zat nu eenmaal in mijn hoofd, ze eruit krijgen was geen optie.

HEB JE OOIT AL EENS ALLEEN GEREISD?

NEE? → DOEN!

**JA? → DAN HERKEN JE VAST DINGEN IN
MIJN VERHAAL.**

YOU GO!

In dit boek lees je hoe het mij vergaan is, daar aan de andere kant van de wereld.

Zeven weken is peanuts. Maar die reis heeft mijn leven veranderd, mijn kijk op het leven en vooral op mezelf.

Dit is een persoonlijk verhaal. Persoonlijker kan bijna niet. En natuurlijk ben ik bang voor de reacties. Of vraag ik me soms af waarom ik dit doe. Waarom deel ik zulke intieme informatie met de wereld? Maar wat heb ik eigenlijk te verliezen? De drang om dit te delen is groter dan de angst. Een ei dat ik kwijt moet. Een struisvogelei. Ik ben een mens van vlees en bloed met heel veel emoties en die heb ik toegelaten. Dat doe ik nog steeds trouwens. Ik vertel mijn verhaal. Vind je dit overbodig? Leg het boek dan gewoon terug in het rek. Wil je ermee lachen? Ook goed. Ben je gewoon ongeloofelijk nieuwsgierig? Lees dan rustig verder. Na mijn terugkomst kreeg ik zoveel mails en zelfs brieven met vragen van jullie. Van jou misschien zelfs. Hoe is dat, zo in je eentje? Is dat niet eng? Heb je tips? Waarom het Oosten? Heeft die reis je veranderd? Zeg! En hoe was dat dan, zo hélemaal alléén? Op voorhand maak je zoveel plannen in je hoofd. Hoe zal het zijn alleen? In welke omgeving zal ik

terecht komen? En in dat drukke hoofd van mij zou die reis een romantische komedie worden. Een soort van Tiny in Azië, maar dan anders. Beter, zelfs. Dé reis van mijn leven. Een of andere Zweed zou me achter op zijn motor het Vietnamese binnenland laten zien, ik zou leren duiken en me ongegeneerd twee maanden lang niet schminken, wel wassen. Ik zou alleen op reis vertrekken, naar zon, zee en strand, naar rijstvelden, kip met curry en kokos en een leven op slippers. Met een gevuld hart en een leeg hoofd zou ik net zo gelukkig zijn als een vierjarige met een ijsje met vier bollen en discobolletjes.

Ik wilde op vakantie om tijd te maken voor mezelf. Oorspronkelijk gewoon om eens goed te ontspannen. Maar toen het plan er was om in mijn eentje te vertrekken, groeide ook de echte nood aan tijd voor mezelf. Om eens uit mijn eigen leven te stappen en het vanaf een afstand te bekijken. Niet om een nieuw kapsel te bedenken, wel om naar de essentie te gaan van wat ik nu eigenlijk allemaal wel of niet wil. Maar het draaide anders uit. Het ijsje lag wat op mijn maag. Ik zat aan de andere kant van de wereld en wilde eigenlijk gewoon naar huis, om zoveel redenen.

Factor 25 is mijn verhaal. Mijn zoektocht, mijn glimlach, mijn tranen, mijn muggenbeten, mijn eerste ontmoeting met Nemo en vooral met mezelf.

Ik hoop dat je er wat aan hebt. En anders is het boek sowieso handig om je tafel te stutten of op je salontafel te leggen als decoratie.

KEN JE HET GEVOEL DAT JE WEET DAT DE ZEE
EXTREEM KOUD IS EN JE ER TOCH IN WIL?
JE BEGINT MET JE KLEINE TEEN, JE HELE LIJF
RILT, MAAR JE WEET SOWIESO DAT JE ER DEUGD
VAN ZAL HEBBEN ALS JE DIE RILLINGEN
EENMAAL VOORBIJ BENT. WEL, DAT HOOP IK
TE BEREIKEN. DAAR VERLANG IK NAAR.

Er zijn al heel wat reisprogramma's gepasseerd en ongelofelijk veel reisboeken uitgebracht. Alles komt aan bod: avontuurlijke reizen, spirituele reizen, ecoreizen, zakenreizen... Maar bijna niemand heeft het over het A L L E E N - R E I Z E N. Behalve Indiana Jones misschien. Die draagt een hoed. Ik niet. Dus dat telt niet. Ik wil uitzoeken wat dat doet met een mens, zo even zonder houvast. Alsof ze je broek naar beneden trekken in het midden van de Grote Markt in Brussel. Alsof je een krijsende baby bent die net wordt geboren. Weg van alles en iedereen die ik ken.

**THEY'RE ALWAYS ON THE RUN
BUT YOU KEEP ON WORKING FOR YOUR PLACE
IN THE SUN**

ELLa Eyre & Tinie Tempah 'Someday'

Wanneer ik dit schrijf is het 2014, bijna 2015. Ik ben vierentwintig en werk al vijf jaar. Soms vijf dagen op zeven. Meestal zes op zeven, maar ook heel vaak zeven op zeven. Net als bij de meesten is vakantie mijn zuurstof, mijn ankerpunt waar ik telkens weer naartoe werk. De afgelopen jaren reisde ik met een lief. Nu niet meer. Ik reisde ook al met een vriendin en met meerdere vrienden, maar ik deed het nog nooit in mijn eentje. Als meisje van vierentwintig heb ik namelijk een grondige hekel aan alleen zijn. Hoewel, dat is misschien overdreven. Het lukt me steeds vaker om ervan te genieten. Maar niet te lang. Gelukkig zit mijn sociale leven meestal in mijn handtas. Ligt het in mijn linkerhand.

Of naast me in bed, bad of de zetel. Echt alleen zijn is een utopie. Want zelfs als je fysiek alleen bent, zijn je vrienden dus nog steeds dichtbij. Sms, WhatsApp, Twitter, Facebook, Instagram, Snapchat... Sociale media helpen tegen eenzaamheid. Maar wat als je het omdraait? Maken ze ons niet net eenzaam? Wat is er mis met alleen zijn? Zijn we ooit écht alleen?

Zo helemaal op mijn eentje dus, ik vind het doodeng. Ken je het gevoel dat je weet dat de zee extreem koud is en je er toch in wil? Je begint met je kleine teen, je hele lijf rilt, maar je weet sowieso dat je er deugd van zal hebben als je die rillingen eenmaal voorbij bent. Wel, dat hoop ik te bereiken. Daar verlang ik naar. Ik vermoed dat er veel tranen aan te pas zullen komen. Papieren zakdoekjes zullen aan de andere kant van de wereld vast ook wel te koop zijn. En anders is er altijd wc-papier. Eens een scout, altijd een scout. Ik trek mijn plan wel. Zolang de batterij van mijn gsm is opgeladen.

‘Als je er niet vrolijk van wordt, dan moet je het niet doen.’ Het zou een perfecte kreet zijn op de openingsdag van het scoutskamp. En ik zeg het ook vaak tegen mezelf. Niet erg realistisch natuurlijk, want vier maanden niet afwassen zou een gevaar kunnen zijn voor mijn gezondheid en die van de mensen in mijn straat. Maar het is een leidraad. Het doet me stilstaan bij de keuzes die ik maak. Keuzes op werkvlak, maar ook privékeuzes, die ik overigens altijd maak vanuit mijn

buikgevoel. Als mijn hart en bijgevolg mijn buik een sprongetje maken, dan doe ik het. Gebeurt dat niet, dan is het een njet. Zo simpel is het. Af en toe gebeurt het dus dat ik een bepaalde keuze niet echt kan verantwoorden met stevig onderbouwde argumenten. Zoals de keuze voor mijn reis. En wanneer ik geen zin heb om te antwoorden op de waaromvraag, dan sneer ik dat ik goesting heb in een lange reis en dat ik dat dus ga doen. Punt. Bij dezen alvast sorry voor de sneren en een antwoord van meer dan tweehonderd pagina's. Daeleman, gij uitslover.